

רע"פ 2393/15 - דיאמיון 2000 (1987) בע"מ, אריך מימון נגד
הועדה המקומית לתכנון ובנייה נתניה

בבית המשפט העליון

רע"פ 2393/15

כבוד השופט א' שהם

לפני:

1. דיאמיון 2000 (1987) בע"מ
2. אריך מימון

הմבקשים:

נ ג ד

הועדה המקומית לתכנון ובנייה נתניה

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, בעפ"א 13-07-9306, מיום
1.3.2015, שניתן על-ידי כב' השופט ש' בן שלמה

עו"ד דוד ליבאי; עו"ד קנתמן; עו"ד אלכס ריס-

בשם המבקשים:

סوروוקן

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"א 13-07-9306 (כב' השופט ש' בן שלמה), מיום 1.3.2015, בגין נדחה ערעורם של המבקשים על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה, בחע"מ 4165-08 (כב' השופט הבכירה א' תלמור), מיום 2.5.2013.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

2. נגד המבוקשים הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירה של אי קיום צו בית משפט, לפי סעיפים 210 ו- 253 #21; התשכ"ה - 1965 (להלן: "חוק התכנון והבנייה"). מכתב האישום שהוגש נגש המבוקשים עליה, כי בイומ 17.6.2001 הרשע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבוקשת 1, לבניה ללא היתר של מבנה בשטח של 137.8 מ"ר, ומבנה סמוך נוסף, בשטח של 12 מ"ר. מדובר במבנים שנבנו בצמוד לבניין קיימ, ללא היתר, ברוחב גד מכнес בתנאייה. נכון האמור, הורה בית המשפט לעניינים מקומיים למבוקשים להרים את הבניה, ולהתאים להיתר הקיימ, וזאת עד ליום 17.6.2003 (עמ"ק 870/96, מיום 17.6.2001). בבדיקה שנערכה במרקען, ביום 22.1.2008, נמצא כי המבנים עדין עומדים על תילם, מבלי שהוזע בגינם היתר בניה מתאים.

3. ביום 20.3.2013, הרשע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבוקשים בעבירה שייחסה להם בכתב האישום, בקובענו כי: "אחריותו של נאשם 2 [ה המבקש] לביצוע העבירה נובעת מעצם היותו נושא משרה, מנהל פועל בנאשمت 1 [մבקשת 1] [...] הוכחו בפני העובדות המפורטות בכתב האישום ואני מרשים את הנאשימים [ה 请求者] בעבירות כתב האישום לפי סעיף האישום המיחסים להם".

4. עוד טרם שניתן גזר הדין, הגיעו המבוקשים בקשה להגשת ראיות חדשות ולביטול הרשעתם. המבוקשים טענו כי יש עדויות חדשות שבידיהם כדי "להפוך את הקערה על פיה ולזקוטם". ביום 2.5.2013, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את הבקשה, בציינו כי: "הנאשימים [ה 请求者] היו מיוצגים כל העת על-ידי עורך דין מטעם, זכויותיהם נשמרו כדין, הוגץ לבית המשפט מלאו חומר הראיות במהלך התקופה הממושכת שבה הenthalו הדיונים בתיק זה [...] אין ולא מצאתי כל מקום לביטול הכרעת הדין מיום 20.3.2013 ולהבא ראיות נוספות".

5. ביום 21.5.2013, גזר בית המשפט לעניינים מקומיים את עונשם של המבוקשים. על המבוקש 2, הוטלו 3 חודשים מאסר על תנאי, למשך שנתיים, לבלי עبور עבירה שעוניינה אי קיום צו בית משפט; קנס בסך של 25,000 ש"ח או 60 ימי מאסר תMORETO; והתchiaיות בסך 25 ל"ח, למשך שנתיים, להימנע מלעבור כל עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבנייה, לרבות עבירה שעוניינה אי קיום צו בית משפט. על המבוקשת 1, הוטל קנס בסך של 35 ל"ח; והתchiaיות בסך 50,000 ל"ח, למשך שנתיים, להימנע מלעבור כל עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבנייה, לרבות עבירה שעוניינה אי קיום צו בית משפט.

6. המבוקשים ערערו לבית המשפט המחויז מרכז-lod, על פסק דיןו של בית המשפט לעניינים מקומיים, ובין היתר, גם על החלטה לדוחות את בקשות להוספת ראיות בתיק. ביום 1.3.2015, דחה בית המשפט המחויז את ערעורם של המבוקשים על שני חלקיו, הן לעניין הכרעת הדין, והן לעניין גזר הדין. עוד קבע בית המשפט המחויז, כי: "אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט כאמור שלא לאפשר הוספת ראיות לאחר מתן הכרעת הדין. את הראות שבקשו המערערים [ה 请求者] להוסיף, ניתן היה להגיש במסגרת פרשת ההגנה, עת היו מיוצגים על-ידי עו"ד חימי".

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשתו שלפני, חוזרים המבוקשים על טענותיהם כלפי החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, שלא

להיעתר לבקשת הגשת ראיות נוספת. נטען, בהקשר זה, כי ההחלטה דין עליה כדי א-צדיק ועיוות דין כלפי המבוקשים, ומצדיקה, בנסיבות העניין, מתן רשות ערעור.

דין והכרעה

7. ה卡拉 מושרת וידועה היא, כי בנסיבות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים רחוקות, כאשר הבקשת מעלה שאלת משפטית כבדת משקל או סוגה עקרונית, החורגת מעניינים של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או א-צדיק שנגרמו לבקשת (רע"פ 2039/15 ג'ריב נ' מדינת ישראל (2.4.2015); רע"פ 890/15 יונגר נ' מדינת ישראל 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015)). עניינים של המבוקשים אינם עומדים בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה. בנסיבות עסקת ההחלטה שלא לאפשר להם להגיש ראיות נוספות, לאחר שניתנה הכרעת הדין בעניינם. כczzo, אין הבקשת מעלה כל שאלת משפטית או ציבורית רחבת היקף. כמו כן, לא מצאתי כי מדובר באותם מקרים חריגים העולים כדי א-צדיק או עיוות דין שנגרם לבקשתים, ולפיכך דין הבקשתה להיחות מטעם זה בלבד.

8. לעומת זאת, אתיחס בקירה גם לגופם של דברים. המבוקשים הגיעו בבקשת להוספת ראיות לאחר מתן הכרעת הדין, ולאחר שהחליפו את יצוגם. בכלל, על בעלי הדין להביא את ראיותיהם בפני הערכאה הדינית במועד שמייעת הראיות. ככל זה יש חריג בצדיו, המוצאת את עיגונו בהוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכן בהלכה הפסוקה, לפיה "בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמןן הרגיל והמקובל, יש להזכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסתות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנוח". הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת" (רע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3), 505 (להלן: הלכת קניר). גישה זו מבטאת איזון ראוי בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול המשפט, בשים לב לעקרון סופיות הדיון, נשוא בעל חשיבות משל עצמו, לבין הצורך לאפשר גמישות דינית שמטרתה למנוע עיוות דין שעלול להיגרם לנאים.

על רקע הלכת קניר, יש לבחון את הבקשת להוספת ראיות שהוגשה על-ידי המבוקשים, כפי שציינה השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 249:

"השיקולים להתר הגשת ראיות נוספת ב申诉 ב申诉 ב申诉 ב申诉 קמא לאחר הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר דין דוממים בסודם לאלה המנהים ב申诉 אם להתר ראיות נוספות ב申诉 ערעור". (ההדגשות שלי – א.ש.)

בעניינו, המבוקשים לא הרימו את הנטל המוטל על שכם להוכיח כי התנאים להגשת ראיות חדשות מתקיימים בעניינים. המבוקשים לא הראו כי לא היה יכולתם להגיש את הראיות במסגרת פרשת ההגנה, ואף לא הראו כי יש בכוחן של הראיות החדשות לגרום לשינוי של ממש בהכרעת דין של בית משפט השלום (רע"פ 216/13 זלוב נ' מדינת ישראל 14.1.2013); רע"פ 7709/12 סולטאנו נ' מדינת ישראל (4.11.2012); רע"פ פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2011)).

לשם הדוגמא בלבד, אפנה לבקשתה להעיד את ע"ד צביקה קצף, שאותה הגיעו המבוקשים לבית משפט השלום, במסגרת בקשתם להוספת ראיות. לו אכן היה מדובר בעדות ממשמעותית מבחןתם, הדעת נתנתן כי המבוקשים היו

עומדים על כך שבית המשפט יזמין לעדות במועד אחר, לאחר שלא התייצב בבית משפט השלום משום שלא חש בטוב. חרף זאת, הבהיר בא-כוכם דאז של המבקשים, "הזמןתי עד נוספת שהוא עוז'ד קצף, אך אני מומר עוז'תו". לפיכך, נראה כי בדיון לא התערב בית המשפט המחויז בהחלטה שלא להתרן למבקשים להגיש ראיות נוספות, לאחר שהוכרע דיןם.

.9. לאור האמור, הבקשה לרשوت ערעור נדחת בזאת.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ה (15.4.2015).

ש י פ ט